

สาวิกา สามารถ 2554: พฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียน: กรณีศึกษานักเรียนหญิงที่ใช้ความรุนแรง ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม) สาขาวิชาพัฒนาศาสตร์
โครงการสหวิทยาการระดับบัณฑิตศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
อาจารย์พันธุ์หญิงพนมพร พุ่มจันทร์, ปร.ศ. 106 หน้า

การศึกษาเรื่อง พฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียน: กรณีศึกษานักเรียนหญิงที่ใช้ความรุนแรงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิถีชีวิตของนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ศึกษาปัจจัยที่ทำให้นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมก้าวร้าว ศึกษาบทบาทของการรับชมละครโทรทัศน์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวที่มาจากเลียนแบบละครโทรทัศน์ ศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพเริ่มจากการเข้าไปทำความสนทนากับกลุ่มตัวอย่าง และการเก็บข้อมูล จากการสังเกตพฤติกรรมและการสัมภาษณ์เชิงเจาะลึกนักเรียนหญิงที่ใช้ความรุนแรง จำนวน 5 คน โดยการใช้การเลือกแบบ Snowball และเก็บข้อมูลด้วยวิธีการจดบันทึกข้อมูล บันทึกเทป และจัดเรียงข้อมูลเป็นหมวดหมู่

ผลการวิจัย พบว่า วิถีชีวิตของนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว กลุ่มตัวอย่างทุกคนมีพฤติกรรมก้าวร้าวและการแสดงออกถึงพฤติกรรมที่รุนแรงตั้งแต่เด็ก ส่วนใหญ่แล้วจะมีปัญหาทะเลาะวิวาทติดกันรุนแรงๆประมาณช่วง ป.6 จนถึงช่วงมัธยม ส่วนปัจจัยที่ทำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา มีพฤติกรรมก้าวร้าวและการใช้ความรุนแรงมาจากปัจจัยต่างๆ โดยเรียงจากปัจจัยที่ส่งผลจากมากไปน้อยตามลำดับคือ 1. ปัจจัยด้านการคบเพื่อน ส่วนใหญ่เป็นอิทธิพลในการเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเที่ยวกลางคืน การกินเหล้าเข้าผับ และการทะเลาะวิวาทที่มีเป็นประจำ 2. ปัจจัยด้านโรงเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ส่งผลทำให้พฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างเปลี่ยนไปจากการเป็นเด็กที่สุภาพเรียบร้อยกลับกลายเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง เนื่องจากการเข้าเรียนที่โรงเรียนแห่งใหม่อาจโดนรังแก หรือการโดนรุ่นพี่กลั่นแกล้งเวลาที่อยู่ที่โรงเรียน 3. ปัจจัยด้านครอบครัว (การอบรมเลี้ยงดู) ผู้ปกครองมักจะมีวิธีการเลี้ยงดูแบบตามใจ จนบางครั้งอาจเรียกได้ว่าปล่อยปละละเลยจนทำให้เด็กกลายเป็นคนเอาแต่ใจตนเองและมีอารมณ์ก้าวร้าว 4. ปัจจัยด้านคัลปีวิถีโอบตติกัน ส่วนใหญ่แล้วกลุ่มตัวอย่างจะชอบดูคัลปีวิถีโอบตติ เพราะดูแล้วจะรู้สึกสนุก มีอารมณ์ร่วม และอยากแสดงออกซึ่งความรุนแรง